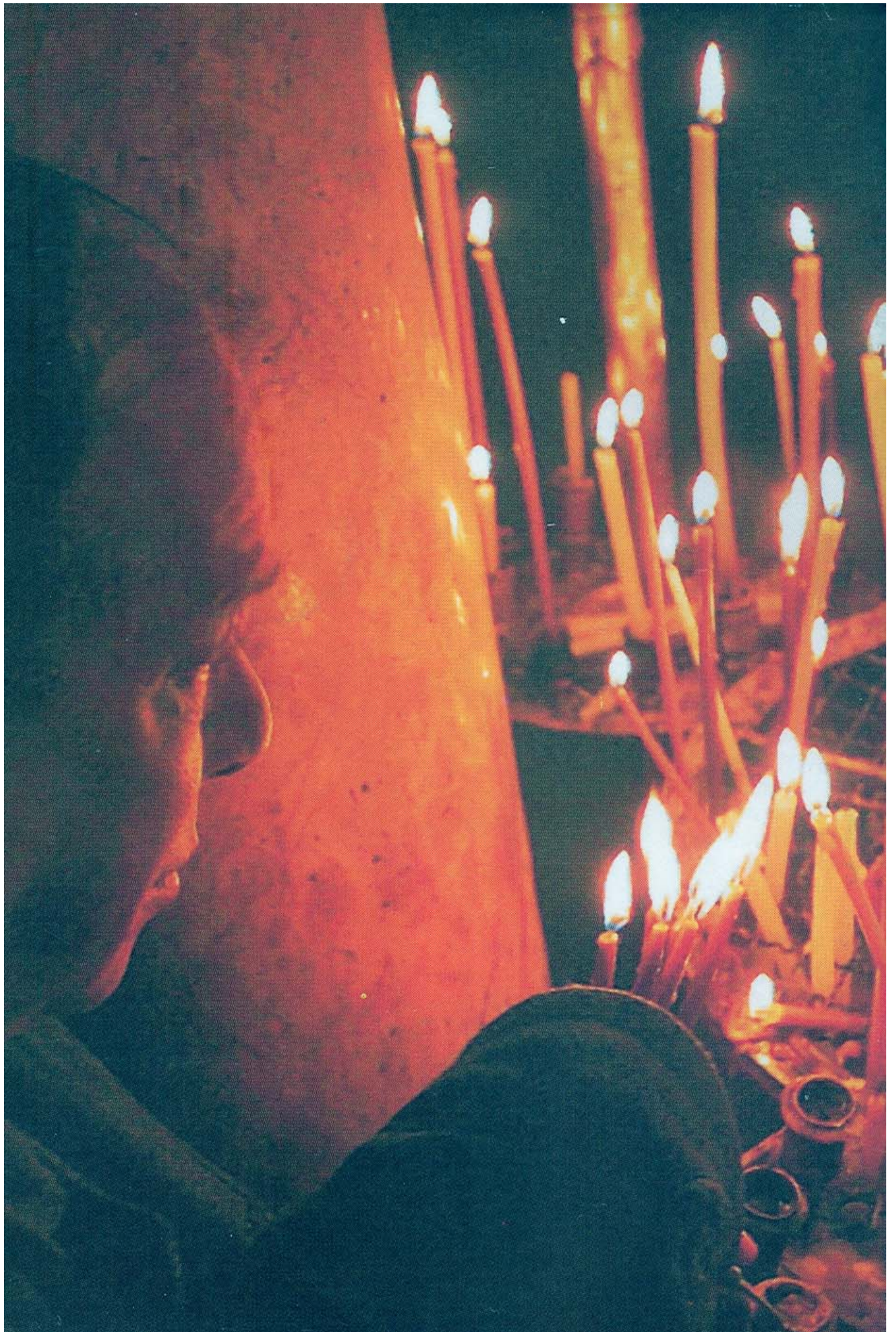
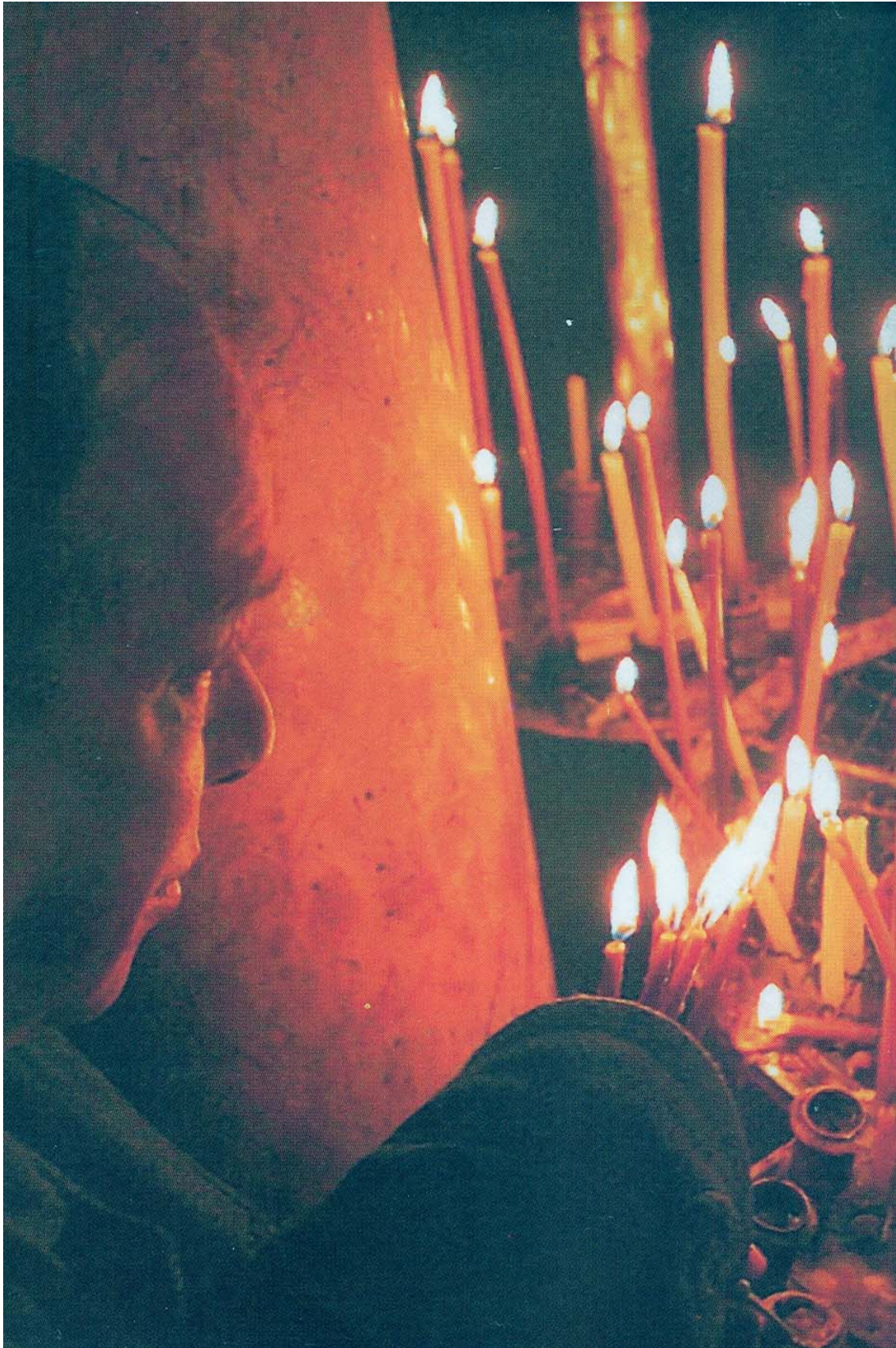

18 Ιανουαρίου 2020

**Ο οικοδόμος που το χτίζει πέρασε μια
ταλαιπωρία κι έτσι δεν τέλειωσε την οικοδομή
του, για το λόγο αυτό θα μπω αύριο**

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Ορθόδοξη πίστη](#)

Ο Γερο-Δανιήλ ο αγιορείτης (+1929), ο σοφός ησυχαστής των Κατουνακίων, έχει καταχωρισμένο στα χειρόγρατά του και το ακόλουθο περιστατικό, που συνέβη το

1869 στην πατρίδα του, τη Σμύρνη.

Κάποιος ενάρετος χριστιανός κάλεσε στα τελευταία της ζωής του τον πνευματικό του παπα-Δημήτρη και του είπε:

-Εγώ σήμερα πεθαίνω. Πες μου, σε παρακαλώ, τί πρέπει να κάνω την κρίσιμη τούτη ώρα;

Ο ιερέας, γνωρίζοντας την αρετή του και τη μυστηριακή προετοιμασία του, του πρότεινε το εξής:

-Δώσε εντολή να σου κάνουν μετά το θάνατό σου τακτικό σαρανταλείουργο σ' ένα εξωκκλήσι.

Έτσι κι έγινε. Ο κυρ-Δημήτρης -αυτό ήταν το όνομά του- άφησε εντολή στο γιό του να κάνει μετά την κοίμησή του σαρανταλείουργο. Κι εκείνος, υπακούοντας στην τελευταία επιθυμία του καλού του πατέρα, ανέθεσε χωρίς καθυστέρηση την εκτέλεσή της στον παπα-Δημήτρη.

Ο σεμνός λευίτης δέχτηκε να κάνει το σαρανταλείουργο, που ο ίδιος είχε προτείνει στο μακαρίτη, και αποσύρθηκε για όλο αυτό το διάστημα στο εξωκ-κλήσι των αγίων Αποστόλων.

Οι τριάντα εννέα λειτουργίες έγιναν απρόσκοπτα. Η τελευταία έπρεπε να γίνει ημέρα Κυριακή. Το βράδυ όμως του Σαββάτου πιάνει τον παπά ένας δυνατός πονόδοντος και τον αναγκάζει να επιστρέψει στο σπίτι του.

Η πρεσβυτέρα του πρότεινε να βγάλει το δόντι, μα εκείνος αρνήθηκε, γιατί έπρεπε την επομένη να τελέσει την τελευταία λειτουργία. Τα μεσάνυχτα ο πόνος κορυφώθηκε, και τελικά ο παπάς αναγκάστηκε να βγάλει το δόντι. Επειδή όμως παρουσιάστηκε αιμορραγία, ανέβαλε την τελευταία λειτουργία για τη Δευτέρα.

Στο μεταξύ, το απόγευμα του Σαββάτου, ο Γεώργιος, ο γιός του μακαριστού Δημητρίου, ετοίμασε μερικά χρήματα για τον κόπο του ιερέα, με σκοπό να του τα δώσει την επόμενη μέρα.

Τα μεσάνυχτα ξύπνησε για να προσευχηθεί. Ανακάθισε στο κρεβάτι κι άρχισε να φέρνει στο νου του τις αρετές, τα χαρίσματα και τα σοφά λόγια του πατέρα του. Κάποια στιγμή πέρασε απ' το μυαλό του η ακόλουθη σκέψη: «Άραγε ωφελούν τα σαρανταλείουργα τις ψυχές των κεκοιμημένων, ή τα καθιέρωσε η εκκλησία για παρηγοριά των ζώντων;»

Τότε ακριβώς τον πήρε ένας ελαφρός ύπνος, και είδε πως βρέθηκε σε μια πεδιάδα

με ομορφιά απεριγράπτη. Ένωθε ανάξιο τον εαυτό του να βρίσκεται σε τέτοιο ιερό και παραδεισένιο χώρο. Μπροστά του απλωνόταν ένα απέραντο και κατάφυτο περιβόλι, που μοσχοβολούσε με μια ανέκφραστη ευωδιά.

«Αυτός οπωσδήποτε θα είναι ο παράδεισος!», μονολόγησε. «Ω, τι μακαριότητα περιμένει όσους ζουν ενάρετα στη γη!»

Εξετάζοντας έκπληκτος τα υπερκόσμια κάλλη, είδε ένα λαμπρό ανάκτορο με έξοχη αρχιτεκτονική χάρη, ενώ οι τοίχοι του έλαμπαν απ' τα διαμάντια και το χρυσάφι. Η ομορφιά του ήταν ανέκφραστη.

Πλησιάζει πιά κοντά, και τότε -τι χαρά! -βλέπει στην πόρτα του παλατιού τον πατέρα του ολοφώτεινο και λαμπροφορεμένο.

-Πώς βρέθηκες εδώ, παιδί μου; τον ρωτάει με πραότητα και στοργή.

-Ούτε κι εγώ ξέρω, πατέρα. Καταλαβαίνω πως δεν είμαι άξιος γι' αυτόν τον τόπο. Αλλά πες μου, πώς τα περνάς εδώ; Πώς ήρθες; Τίνος είναι αυτό το παλάτι;

-Η φιλανθρωπία του Σωτήρα Χριστού με τις πρεσβείες της Παναγίας, που της είχα ιδιαίτερη ευλάβεια, με αξίωσε να καταταχθώ σ' αυτό το μέρος. Ήταν μάλιστα να μπω σήμερα μέσα στο παλάτι. Ο οικοδόμος όμως, που το χτίζει, πέρασε μια ταλαιπωρία -έβγαλε απόψε το δόντι του - κι έτσι δεν τέλειωσαν οι σαράντα μέρες της οικοδομής του. Για το λόγο αυτό θα μπω αύριο.

Ύστερα απ' αυτό ο Γεώργιος ξύπνησε δακρυσμένος και έκπληκτος, αλλά και με απορίες. Πέρασε την υπόλοιπη νύχτα αναπέμποντας αίνους και δοξολογίες στο Θεό. Το πρωί, μετά τη θεία λειτουργία, πήρε πρόσφορα, νάμα και αγνό κερί και ξεκίνησε για το εξωκκλήσι των αγίων Αποστόλων. Ο παπα-Δημήτρης τον υποδέχθηκε με χαρά:

-Τώρα μόλις τελείωσα κι εγώ τη θεία λειτουργία. Έτσι ολοκληρώθηκε το σαρανταλείτουργο.

Αυτό το είπε για να μην τον λυπήσει.

Ο επισκέπτης τότε του διηγήθηκε το νυχτερινό του δράμα. Όταν έφτασε στο σημείο που ο πατέρας του δεν μπήκε στο παλάτι, γιατί ο οικοδόμος έβγαλε το δόντι του, ο παπα-Δημήτρης ένιωσε φρίκη, αλλά και θαυμασμό.

-Εγώ είμαι, αγαπητέ μου, ο οικοδόμος που εργάστηκε στην οικοδομή του παλατιού, είπε με χαρά. Σήμερα δεν λειτούργησα, γιατί έβγαλα το δόντι μου. Θα λειτουργήσω όμως τη Δευτέρα, κι έτσι θα ολοκληρώσω το πνευματικό παλάτι του

πατέρα σου.

Πηγή: Άρχ. Χερουβείμ, Δανιήλ ο Κατουνακιώτης, Εκδ. Ι. Μ. Παρακλήτου.